

Z kraje
Děmínka

Občasník
roč. 2 čís. 3

TRAMPSKÁ PRAVDA

My povstali jsme na juši i je-
nličí a s pubertácky jiskrnýma
očima, pivní pěnou kolem úst
a bolestí policejních obušků, jdeme hlásat
svou pravdu.

Pravdu o zachování, předání, smutku, hladu,
čekání, sobotách, nedělích, zmatcích, zaprodání,
cti, zvracích pochodu, hnusu, vzteku, lásce....

My povstali jsme a využívajíc clony na-
ších betlů, pachů, špíny za nehty a zbytků jídla
a sena ve vlasech, řve: tu svou pravdu do očí
všech "lastných".

Ti však na nás kašlou a rašši polknou
gruziňáka. Co by se vzrušovali, vžijť stejně
tak, jako my, dobře vědí, že s pondělím, teplou
snídaní, sexuálním pudem, spěchem do práce, tla-
čenicí v trávě, titulky deníků - zkrátka.

Ale opět jenom do pátku odpoledne, pátku
večera, pátku noci, soboty rána, soboty odpoledne
.... prostě do té chvíle, než se nastrojíme
do trampského a vyrazíme do lesů hlásat tu
svou tramskou pravdu.

A tak už to děláme více než padesát let.
Hadesát let!!

Jak dlouho ještě ??

Navždy ?

Vždy ?

Ky ?

X ?

"X" ?

kletba

Je úplně jedno, esli si enok tak a nebo máš na sobě oblek se šlajfkou u krku. Můžeš si oholit vous, nos brýle, kulmej. To však už Lanku nikdy nezakryješ. Seš prostě vandrák. Seš Hanku, seš. Nenadávej na ty, kterých jsi zdědil krev. Vykašli se na to věčné kecani o tom, že bys byl jiný. Všecko to dycky stroskotá na tvoji nemotorné povaze. Šnád si myslíš, že si normální lidi drhnou ruce usmolené od smůly a věčně zalečovaných ešusů, stejným způsobem, jak to děláš ty. Víš co, práskni tím příborem, pod stůl, rafni do ruky svůj pořádný bagr a nehleď na to, že se ti lidé v jedničce otačí. Postav se a řekni jim, že když už tě teda poznali, že jim to povíš. Vybaň na ně, že jo, že seš vandrák. A taky jim řekni, že za to nemůžeš! Nemůžeš za to, že když uslyšíš v dálce vlak, že musíš hned k němu. Běžíš a čík, dál tím víc máš posmrkaný rukáv svého obleku. To z těch slz co ti je dělá vítr. Kravatu, o té už ani nevíš, kdes ji ztratil. Tak rychle běžíš, na nic nehleď, nad ničím neuvažuješ, ani nař tím, že jsi tak vlastně dokázal, jak jsi malý vedle té kletby kterou dávno kdosi na tebe vnesl.

Stojíš v oškubaném, posmrkaném kvádru na šraňkách. Čekáš na ten vlak, za kterýr ses tak hnál. Už ho slyšíš, je ještě dost daleko. Můžeš si to rozkyslet.... Ale když ono to fakt nejde. A tak se setkane: tvoje a vlačí divoké oči. Oči dvou věčným vandráků. Už jste tak blízko sebe, že oba musíte šilhat.... a fajda mlátí do kytáry nějaké podělané blues. J ho spo leoníci: Radegast, Fabián? Smrčina a já nevím, jak se všichni strážci trampských rajů jmenují jak se stavějí do rady a mačkají ti ruku. Ty poprvé ōuješ, že ta strašná kletba už nebolí. Dáváš si první fajdovo pivo....

Zatím se kousek před vítkovským nádražím sbíhají lidi a čuří na zbytky tvého těla. H₂ rku ,

které je rozmáznuté o předešlou lokomotivu.
Slabší povahy dokonce brečí, takže ty silnější
mají tímto fúru práce je odehnat od jeviště,
kdesi daleko do zadních řad. Aspoň tak daleko
aby mohli přistavit oplechovanou rakev.

/1. řísto-briský pražec 1977/

/ Hans Slaboch /

Všichni křičeli
k Novým obzorům
a ani si nevšimli
že jdou lesem.

/ Sporty /

Když se rozuáte a pak zjistíte, že někdy třeb
názývá perly i sviním, nejeje se nic tak hro-
zného, protože tím rozdávaním nás neubývá
nýbrž naopak.

/ Vl. Sgral /

Jen s rozumem
by lidi daleko
nedošli.....

/ Dostojevskij /

Forocí letadla opustíte, města a pány účetní
a najdete zase sekskou pravdu.

/ A. Exupéry /

Mýdlo

Pěst
nedělá chlapy
Strakaté rupy
u ohniště
alabou špínu a jídlo
Cneš být traxper
počkej
půjčí ti mýdlo

/ Kazatel /

.....

Když přijde jaro,
rád pozoruju ženy
/ zvláště pak mazinky /,
jak věší bílé
vyprané cejchy.

Když občas
pana Větra napadne,
a spustí,
spadne některá
/ ta nejbélejší /
do bahna a prachu.

Když občas
pana Deště napadne,
a spustí,
zloknou všechny,
bez rozdílu,
úplně na nit.

/ A pak v tom spíme /

/ Dan /

Č DÁREK PRO....
V požílním slunci
na větvičce
tři lískové oříšky
snad pro Popelku.
Nepřišla, nevadí
zbude pro veverku.

ADREYON MĚL DOBRAT VŠECHNY SVOJE NEHOSPŮDKY

Adyoch měl dobrat všechny svoje nehosťanky
už bych se asi neprobudil, ale představa
bolbariského paláce zapalujícího za tvou ulavu
stejí za to teby

znovu začít se učit nazpaleť jeano telefonní číslo
znovu šedesát cigaret denně
znovu denně dva rany pro Jana Bona
aby te dobře dopadlo a každodenně
strach, že se dáš k abstinentům
a každodenně úlek ze svítání:
"Prosím. Váš pane strážník
nemohl by ti ptaci na chvíli
přestat nulákat? Můj miláček
je vocuraptélej
a já mu nerozumím
vlastního slova...." /Václav Hrabě/

Emulé kultury říkaly, že svět je dán
človeku k SEASENÍ, ná. je dán k SEASÁNÍ

/Josef Škvařík/

Honib. Kesötlak

RISENTULÁKU

Musical staff 1 with notes and chords: Am, C, F, G.

Musical staff 2 with notes and chords: F, Fm, C, Am, Dm, G.

Musical staff 3 with notes and chords: C, C7, F, Fm, C.

Musical staff 4 with notes and chords: Am, G7, C, C7, REF.: F.

Musical staff 5 with notes and chords: C, Am, F, G.

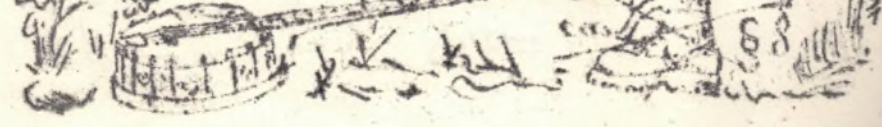
Musical staff 6 with notes and chords: C, G, F, Fm.

Musical staff 7 with notes and chords: C, Am, F, G.

Musical staff 8 with notes and chords: C, Am, F, G.

Musical staff 9 with notes and chords: C, Am, F, G.

dal kamarád, to moje mali slunce, plechovy...

Když jaro promluví, tak každěj hobo ví,
že rád chodívá za sluncem,
když šlape si to dál, jak na taneční bál,
pro ptáky barevný zavoní zem.

Refrain:

Když v údolí se rosa v trávě probudí,
tak jako moje celta dřevá - á - á,
pak vezmu banjo svý, který je dál kamarád,
to moje malý slunce plechový...

Já taky zavolám na pardy k planinám
a s nima poletím jako ten pták
pro jaro na stráních, pro horkej dívčí smích,
je těžký neplakat, nevzpomínat.

T

To všechno má svůj rád,
i mně se může klidně stát,
že zanodím a ztratím tu svou zem,
kdo by mi ji chtěl brát,
tu vůni ze zahrad
a z lesů - může bejt jěn nepřítel!

Když jaro zavolá, tak každěj hobo zná
ty sny, co se mu stále vracejí,
a taje bílej smích, jde voda v potociích
a zase všechno dejchá nám nadějí.

Má cesta ubíhá,
jako stín jdu noci vstříe
a prachem moje stopa zapadá,
má píseň končívá
na akordy mollový,
a není vůbec smutná - to se zdá...

A není vůbec smutná - to se zdá!

Čenda, vedoucí oddílu nejstarších chlapců, otevřel oči. Těsně nad ním se pochupovala obnošená polok kecka. Z poirážky spadávalo uschlé bláto. Čenda vyletěl ze spacáku, zuřivě si pramal víčka, podíval se na hodinky a ztěšil se.

Bylo polehne.

Plátno stanu se vlnilo tenkými větry, dovnitř zářilo slunce a bíp letní oblohy se ve špičce stanové střechy krásně modral. Čenda se rozčileně oblékl a s polokeckou v ruce vyrazil ven.

Stany jeho oddílu připomínaly lunapark. Podsady byly otevřené, neuklizené, děti se válely v travě nebo hrály kopanou. Jak se Čenda rítíl kolem, házely cigarety v úkrytech a kuřáci začátečníci ve stanech. Čenda si jich nevšíral, neboť mířil ke stanu, jehož podsada byla ozdobena nápisem z natlučených větviček: T. O. GRYZLŮVÉ.

Čtyři kluci tam seděli na kavalérech a učili se hrát na kytaru. Malej Gryzli S Břejlona řekl s uspokojením:

"THE BIG ČENDA sem kráci."

Čenda v stín se položil na plátno stanu.

"Co je šéfe?" zeptal se úslužně Gryzli Samá Biha.

Troubili jste budiček?" opáčil přísně Čenda. Gryzli Samá Biha se potouchle zašklebil a řekl:

"My jsme chtěli troubit. Ale trouba byla ucpaná."

"Jistě šéfe" pravil Velkej Šedej Gryzli.

"Někdo nám prostě ucpal troubu žvýkačí gumou."

"Eviden na ucpání trouby je žvýkačí guma výbornej materiál," poznamenal čtvrtý z Gryzlů, Gryzli Zrzavá Bestie.

Čenda pochočil, že si z něho dělají legraci a nevěděl co říct. Jenom poznamenal: "Přestaňte s tím šéfem chlapei. Chci abyste mi říkali Rikitan."

"My vám Rikitan nikdy říkat nebudem šéfe" řekl vážně Velkej Šedej Gryzli. "Vám ne, šéfe."

Čenda byl už tiše. Otočil se a odešel, aby pomohl táborníky k dennímu programu. Večer otevřel svůj zápisník a napsal si: "Schválně nechali zaspát celý oddíl. Pověsili mi nad nos zablácenou botu. Na stan si natloukli nápis T.O. GRYZLOVÉ."

Čenda přestal psát a zakyslal se. Vzpomínal na první dny v táboře, na dobu kdy začal chápat, že ne on, ale Gryzlové jsou hlavou a autoritou oddílu. Velkej Šedej Gryzli jedním slovem zvládně tlupu o rok starších porázků a když začne Malej Gryzli S Brejlena vyprávět příběhy z dobrodružných románů, ztichnou i největší darebové a visí nad ním očima.

Jednou mu sebrali svazek Setona, R. Chlé šípky a Kroniku Ztracené stopy, ty knihy měl s sebou, protože ho nadchly, a chtěl učit zálesáctví. Jak se mu pak lonoslo, prohlásil Velkej Šedej Gryzli, že pro Čendu je těch knih škoda.

A nechtějí mi říkat Rikitane, vzpomněl si Čenda. Pročpak mi nechtějí říkat Rikitane?

Druhý den ukazoval oddílu jak se správně rozdělává oheň.

"To vám nechytne šéfe" utrousil Gryzli Zrzavá Bestie.

"Velkej Šedej Gryzli umí zapálit oheň jedinou sirkou" proglášoval Gryzli Samá Fina.

A opravdu, když Velkej šedej Gryzli vystřídal umordovaného Čendu, nalámal si carastíčko, urovnal hraničku a oheň vesele zapraskal, snad z radosti, že už má od Čendy pokoj.

"Takle to dál nejde" zapsal si večer Čenda do deníku. "Zdolám je fyzicky. Utáhám je na nočním orientáku."

Noční orienták se opravdu uskutečnil. Dopadl jak oddíločekával. Gryzlové dovedli po několikakilometrovém blouzení oddíl zpět do tábora a slavně šli uvařit k snídani kakao a knedlíky s vajíčkem, zatímco Čenda, který se uštvál, zničeně odpočíval daleko v údolí v lesním houští.

Tendy začaly všechny děti brát Čendu jako nutné zlo a úplně se podřídili Gryzlům.

A když se tábor schýlil k závěru, měly toho ze zálesáctví dost a zažily toho s Gryzlama jako nikdy na žádném táboře.

Čenda byl z toho nešťastný. Ale chystal se s s Gryzlama ještě jednou utkat. Došlo k tomu brzy a k vůli rybníku. Čenda se rozhodl táborníky nakmat a nat do studené vody za sychravého počasí aby se otužili, kdežto Velkej Šedej Gryzli tvrdil, že otužování se musí dít individuálně a dlouhodobě. Táborníci stáli za Gryzlama, poslechli Čendu jen neradi a do tří dnů byl tábor zarořený rýmou, kašlem a bolením v krku.

Čenda si napsal do deníku: "Nedá se nic dělat, Gryzlové mě zakousli, teď jen chlodávají mé ubohé kosti" a vydal se za Velkým Šedým Gryzlem aby se smířil.

"Neměl jsem brát to místo vedoucího, když na to nestačím" přiznal se Gryzlům. "Byli byste tak hodní chlapci a trochu se mnou spolupracovali?"

Velkej Šedej Gryzli si zase útkal na kytaru. Rozhodně zavrtěl hlavou.

"To jistě? Vy budete slavný a schopný vedoucí a my potáhнем oddíl za vás."

"Tak jsem to nemyslel" řekl honem Čenda.

"Ochtěl jsem se si vás něco naučit."

"Já všechno znám od staršího bráchy" přiznal se Velkej Šedej Gryzli. "Jezdím s ním od malička na vandr. Ale ty ti Čendo pomůžem! Já jsem za předpokladu, že budeš hodný a poslušný."

Čenda kupodivu souhlasil.

Když se balilo k odjezdu domů, našel Čenda v zápisníku naškrábané tyto řádky:

"Ahoj Čendo! Byl to docela hezký tábor, hlavně pro nás, protože jsme s tuncy Gryzlové dali dohromady, a založili osadu. Ty jsi byl teď na konci taky dohrej. Mežná, že ti někdy přece jen budeme říkat Rikitane.

T.O. GRYZLOVÉ."

A dole bylo ještě připsáno:

PS. Zapomněli jsme ti říct, že na nádraží bude řev a rodiče tě roztrhnou. My jsme přesvědčili

děcka, aby domů napsalý, že nám všechno jídlo sníš
a tábor v noci pláče hladý. Šťastnou cestu domů,
Čendo!"

KAVČE

Svoboda

Tápající jistota
vtipkující na křídlech
návala řetězům
prostinká nahota
voněla nápadům
líbeznej pach

/ FIFÍK /

Každý

Mladý člověk si musí najít to svoje prkno, po kterém má kráčet jen on a on. Každý mladý člověk je geniální, každý je obklopen pevným zvonem nevědomí, to nejkrásnější na mladém člověku je ta jistá vzpurná sebevědomost, že na světě není sám, ale vedle něho jsou i ti druzí, že patří do lidské společnosti, ne do každé, ale do té, která usiluje o lepší svět i za cenu, že mladý člověk je na světě jediný, který stráží podstatu a tvar té krásné myšlenky.....

/Bohumil Hrabal/

Velká hra

Pod Velkou skálou
malej stan
s kouskem deky
spí tam
tramp a víla
Pod malou skálou
velká víla
plínky tam věší
tramp a víla

X - tý - reprízám

To bude v x - tým - lese
x - tá repríza
trampského potlachu
ani ně nerozházej
Trampští výběrači mincí
/ tu svoji nám připravenou
zvlášť pro ten to účel /
Budu mlčet
Ušlet si svý:
sladák
Rozpad romantiky
Nuže

Náplast

/ útlocitnej tramp /
myslím pořád na květinu
na kterou jsi spadla
Vem si sebou příště
balon plynu
a nezapomeň pádla

/ Kazatel /

OHEŇ

Vidíš
slyšíš
citiš
plameny
praskot
žár
nepopíšeš
nevysloviš
nevypíváš
sálá
křeje
voní
dřevem
smůlou
romantikou
A my
mlčky
okouzlení
šťastní
propadlíci tuláctví
no uctíváme

/ Miky /

Maják

Do všech všedních dnů
nám svítí maják našich snů,
postavený ve skalách i na kopcích,
na starých campech u ohnišť
s odvěkou touhou zděděnou po otcích
jsme magneticky přitahováni do těch míst.

K majáku hořícím čistotou, jasným plamenem
láskou k přírodě i volností
šlapeš nadále se svým břemenem
s břemenem tuláctví, zbavení všech podlostí

Někdy září v mlhovinách mihotavě
díky těm co oneh entěji zadusit
A když jiskra doutná slabě
vykřešem novou

vzejde plamen

сны musí žít

Miky T.O. Winoga

Předjaří

To mrazicí chvění lidí a duše
Když opět rozkveté člověk
V nesmyslně smyslných tounách
Ve vlajícím praporu květů

Ještě se tráva nezelená
Ještě ptáci nezpívají
Chlupy žalu se ještě kolébají
A ozvěna je ztracená v bílých skalách

Avšak nohe je modré
Avšak slunce je zlaté
V čistých očích je mír
Kouzlo
Světlo
Svět

/ Řešetlák /

Svět je komedie bez herců.

/ J.P. Sartre /

Opatrný člověk prospívá jen sobě,
stnostný ostatním lidem.

/ F.M. Voltaire /

Na kapitánském rústku

Seš kapitánem na své lodi
lodi brázdící oceán jléneK Svět
kapitánem plující mezi ostrůvky
lidského žalu a smutku
mezi ostrůvky štěstí a radosti
kapitánem lodi směřující vpřed
Za sebou přetrhané okovy
- pouta minulosti
bárkou v nekonečném moři
hledáš nespoutanou pravdu
pravdu, kterou ti nevtloukají do hlavy
pravdu, kterou neznásilňují
pravdu, který nevadí, že máš kapsy dřevy
/ Pravdu stejně nelze koupit penězmi /
A v dáli Lihotavě svítí Eliášovo světlo
- ohníčky pravdy
A ty uchop pevně komidlo
ať žálná bouře nevychýlí
tvůj správnej směr
k vysněným břehům.

/ Miky T.O. Winoga /

D R E Y !

- Kamarádi z okresu Olomouc a okresů sousedních dbejte zvýšené opatrnosti na svých cestách ať již pěšmo či koňmo. NIKDY totiž má řidičský průkaz.....
- Lina v tomto čísle jsou opět od kamaráda Oldy
- Mekrel z T.O. Winoga se oženil. Taktéž Kutloch a Houla. Seňor plénuje v této pětiletce.
- Jimí Vexlař jak je uvedeno pod básní není již t.č.v.z., ale je tam od 30.9. Miky. Kdo má cestu do Čes. Budějovic ať se zastaví.
- Šotek opět rádíl proto spousta pravopisných i gramatických chyb....
- Řešetláku písnička v notách lépe provést nejde...
- Miky měl rozkučku v Hostýn hills, zároveň oslavil 21. narozeniny T.S. Honza.
- 4.10. se koná na Fulčinách rachota. Taktéž se koná vyhlašovací oheň "O nejlepšší hororr" pořádají T.O. Krtci. Do třetice je v tomto termínu Zpívající totem v Karwiné.

Všem bojovníkům za

Zpěvy rezavých ostnatých drátů
touhy utopené v blátu
štále hladající myšlenka odcizení
jak ropucha na prameni
Bolest v srdci nezhojenou
do prachu zadupou botou okovanou
Prý jednou budem dál
naprogramovaný dav
tvorí v cestě nechápající val.

Prask, lži, špína
poblitá latrina
Stopky z plastelíny
marný boj o vteřiny
rozklíčená zpovědnice
přátelé vypovězení za hranice
Podvodník soudci záda kryje
v zaprášených knihách pravda hnije
Různorodost názorů
bouřlivá vlna odporu
se stále zvedá
NE pravda se pchríbít nedá
Přetrháme řetězy, rozbijeme okovy
pohledně vzhůru, vzhůru nad hlavy
kde dětskou rukou kdosi psal

Jednou budem dál.

Miky

Život je jít svojí cestou

Voska

Říkals, to už je život, když o právo jsi se pral
když s úsměvem plným nenávisti chleba jsi od
pánů bral

věř, to život není, vracet facky a vracet bol
život nejsou jistoty, prachy, pověst a odplácení
úspěch ani zavržení

život je brouzlat se v trávě
mít duši a milovat
mít volnost tiše a bez úplatků
a umět jí druhým dát.

Říkals, to už je život, když rány jsi rozdával
a pošlapals záhon s květinami jak o místo jsi
se bál,

věř, to život není, držet si svůj flek
život nejsou sály, potlesk, móda a zevšednění
čest anebo velké jmění

život je jít ranní rosou
mít záplaty a mlad
nést stále v duši láskou
a bez váhání jí dát.

Říkáš, to už je život, když rovnost sis vybojoval
když dostal jsi svou práci a za ni jsi svůj
díl bral

věř, to život není, každou díru zašívát
život nejsou jistoty denního chleba, všichni
stejně žít

bavit se a pracovat
život je jít svojí cestou, mít duši a milovat
umět snášet rány a sám rány nedávat

Dávat větru své vlasy a slunci svou pleť
a pokud tím druhé nespálíš
tak dělej si co chceš

Vybráno z řady

Má loď

Neberte mi tou navigací.
Nechte tou loďku plout,
vždyť nikomu snad cesty nekříží.
Co je vám do toho,
kam vyplouvá a odkud se pak vrací,
když hledá vzlusné zánky bez kříží
a kříže bez zánků.
Mříže, co reziví a zpívají jak ptáci....
Nevnucejte mi selanku,
nadlouho se s ní stejně nespokojím.
A když pak bouře rozkyláčí
chatrné plavidlo
a já se trochu bojím,
vy koudře pokývejte hlavou.
Já mám svou loď,
svou kotvu a své kormidlo.
A zatím stojím.

/ Tapi /

Šábitel je každý člověk, který je navštíven
inspirací a říká věty, o kterých rozumní lidé
říkají, že jsou nerozumné, dělá věci, které
slušní lidé nedělají, pábení je tedy usilová-
ní o zakázané, o to, co souvisí s ironií a hu-
korem.

/ Bohušíl Hrabal /

Sám v sobě

Být na chvíli sám, utíkat z města,
neohlížet se nazpátek, nabýt jistotu k novému,
vyhýbat se špatnému, nacházet nové.

Samota tíží, v městě náš práci a taky vzpomín-
ky,
z nového náš strach, špatné nevidíš,
nacházet nové nové čas.

Tak se po párdenní očiště navracáš k davu,
je ti z toho zle, chtěl by jsi se někomu svěřit,
hledáš někoho blízkého, nějakou naději.

Pobíháš bytem jako blázen, hledáš řešení,
láhev, rychle pro ní!

Polykáš tekutinu zaporění a ubohých,
padáš k zemi, lezeš po čtyřech,
biješ hlavou o zeď, křičíš a brečíš.

Nikdo tě neslyší, nikdo ti nepodá ruku.
Musíš se najít sám v sobě.

/ Jiri Vexlar - t.č.v.z. /

Vyznání - dva pašáci na dvorku.
"jste má jediná láska,
vás mám raději než hnůj".

Ještě k Beskydům

Onešní svět žije ve znamení vědecko-technické revoluce. To jistě přináší člověku mnoho užitku, ale co na to příroda?...

Údaje a fakta se vztahují na oblast Hostýnských vrchů a Beskyd..

Na podzim 1976 byl stav lesů normální.

Na jaře 1979 bylo zjištěno v nad.výš. nad 700m, že srk reziví, 50% začíná opožděně rašit, buk a javor vyrašily jen ojedinelými lístky, jasan nevyrašil vůbec, jilm a břiza byly odolnější, i když výskyt byl ojedinelý.

Poškozená plocha v oblasti kolem Bystřice pod Hostýnem 90-100 ha / 9500m³ jehličnanů a 19 000 m³ listnáčů /.

V oblasti Beskyd na jaře se odnádovala škoda 1/2 mil. Kč, na podzim již 1-1/2 - 1-1 1/2 mil. Kč / kubíků /. Začalo se stěžbou nejprve jehličnanů / hrozilo napadení kůrovcem, potom listnáčů.

Co bylo příčinou této kalamity?

Oborníci se vesměs shodli na tom, že to byla vina zvýšené exhalace ovzduší / která se připisuje hlavně Dětmarovické elektrárně, ale nevylučují se ani oblasti Ostrava a Třinec / a také teplotních výkyvů ovzduší.

V listopadu 1978 - teplé počasí / zvláště ve výškách nad 700 m /, koncem listopadu pokles teplot až -8 stupňů C / od 26.11. - 10.12. klesla až na -20 stupňů C /.

Po 10.12. teplé počasí až kolem plus 15 stupňů Celsia, od 1. ledna 79 opět mrazy.

Tyto změny počasí spolu s exhalací zavinily celou kalamitu.

Přesně se neví, které složky plynů vypouštěných do ovzduší zavinily tak velké poškození.

Na října - provoz malých stanicek rozmístěných po zasažených oblastech, zjišťují stav ovzduší. Zkoumá se především obsah fluoru a také SO₂ /.

Závěr z těchto faktů si asi udělá každý sám. Jen jedna otázka: "Člověče--kam kráčíš--?"

/ Čita /

"Rychlík 18,25 má spoždění asi 30 minut. Opakuji." Reprodaktor se odličel. Adam si přendal plášť na druhou ruku a vytáhl si cigaretu. Zapálil si. Podíval se na hodinky, 18,30. Na lavičce ležela zvadlá kytice. "Přijedu zítra rychlíkem z Karlových Varů do Ostravy čekej!" Zastrčila telegram za sklo knihovny. Nevěděla jestli bude čekat. Nevěděla jak to vůbec půjde dál.

"Mohu si přisehnout?" Kývl hlavou a lavička zaskřípala pod novým příchozím. Podíval se znovu na hodinky, 18,32. Čas letí pomaleji, než si myslel. Adam dokouřil cigaretu. Čas dvou řesíců se táhl jako nekonečná, bílá nit. "Nevíte náhodou nějakou tabletku proti bolení hlavy?" "Nevím." Zapálil si novou cigaretu. 18,40, s rachotem přelétly rafiky na elektrických hodinách. Zaznělo to jako oštěpený kámen v lohu. Navrtáš, nabiješ milisekundové rozbušky, jedna až deset a pak, krach. Vyjede kus kalene a chlapům po zádech přejeje úraz. Nakonec bycn už rád byl v mandšariním pokojíku natažený na gauči. -

Ručička zase líně poskočila o jednu-šárku.

"Adare, zapomněl jsi zastřít okno." Řekla naposledy, když byl doma. Ležela na gauči s podepřenou hlavou. Podíval se tendy na hodinky a uvědomil si, že má tři hodiny do odjezdu zpět. Ještě ležela u gauče uniforma. Zelená žába na prameni, života. Chtěl jí vytrhnout tři vlasy děda vševěda.

Uchopil aktovku a přišl si vlasy. Z toho poslední den na vojně nás ostříhali. Vlak zastavil a houf lidí se cpal dovnitř. Postavil se u okna vedle iverí WC.

"Slotku, až přijedeš domů, budeš mít čas vyjet. Vyjedu s tebou." Esala v posledním dopise. Proč ru říkáš Slotku? Je to zvláštní, všem kamarádům říkaly jejich holky trampskými přezdívkami. "Jsem Adar. Adar. Srotek. Slotek."

"Dej si s náma, odkud?" Stáli vedle něj na chodbičce, taky s ostříhanými vlasy a taky v civilu. "Z Karlových." "Ky z Klecan". "Máre to za sebou, vole pij!" Napil se a trochu jej to zahřálo.

-Na tvoje místo. Nechtěla přece se mnou jezdit. Tak jsem ji přece přesvědčil. Vždycky mě všechny chtěly převychovat. Neměl jsem zůstat vandrókem. Jenže já zůstal a ony odcházely. V divném oparu se strácely z jeviště. -

"Stanice Hranice na Moravě, stanice Hranice na Moravě."

-Ještě chvíli a jsem doma. Doma! Co dělají cajky v kufru? Stará torna už určitě plázní radostí, zrovna tak, jako máma zlostí, že jede ven. Co jsem to hrál před vojnou? Nevím bylo to k ránu a všichni už spali, kromě Hanky, Betiny sestry. Bóže, takový zábec třináct a půl a do ježdění celá divá. Oči měla po Betině nebo spíš po její matce. "Dovolíte?" "Samozřejmě." Vůně parfému a kočetní úsměv. Vzduch. To na mě neplatí.

"Ostrava Poruba, Ostrava Poruba, nejbližší přípoj." Vyšel na nástupiště. Okna odjíždějícího vlaku se zhlédla po levém boku.

-Tak máme jsi doma. - "Smotku, haló!" Otočil se.

"Hanka, já jsem Hanka, ty jsi mě nepoznal?"

"Kde je Betina?" "Betina už nepříjde, včera.."

Stál unavený u lavičky na prázdném nádraží.

Sak se rozešel a zavěšil se do Hanky, cítil jak je mladá a plná života. - Ta kytky, ale co ať tam leží. Vyjímá se tam jako černá páska na Hančině rukávě. -

Vítr foukal do celofánu a vypadalo to jako hra na hřeben.

Příběh potlachu, který se nekonal

Pátek

- 19.49-Přijíždí lokálka. Vystupuje Šerif, Sam, Bobřík, Dáša, Stopař, Vráta a Kotel.-osada pořádatelů výroční oslavy.
- 23.00-Osadníci odcházejí z nespody. Kotel po čtyřech. Šerif sleduje nocní pochod huským lesem, úvaha o účinnosti alkoholu. Dáša se chichotá.
- 23.21-Bobřík upustil jedinou baterku a Šerif na ni šlápl.
- 23.40-Po 19 minutách pochodů Kotel narazil na kmen habru a rozbil si bradu. Šerif se pokouší zapálit oharek svíčky, ale má mžítky před očima.
- 23.45-Kotel chce umřít a rozdává svoje věci.
- 23.49-Sam se ztratil v temném hvozdu.
- 23.52-Vráta s výkřikem "Pozor voda!" padá do louže a pokouší se plavat. Šerif ho táhne za sebou. Úvaha o smrtelných úrazech těžkých alkoholiků.
- 24.00-Bobřík tvrdí, že pochodují pořád dokola.
- 00.01-Sam se s výkřikem "Jsem upír!" znenadání ze tmy vrhá na Dášu. Dáša ječí strachy.
- 00.26-Šerif zjistil, že zabloudili.
- 00.30-Kotel leze na strom hledat perníkovou chaloupku.
- 00.32-Kotel padá.
- 00.31-Dáša odmítá dál se potácet tmou.
- 01.00-Bobřík tvrdí, že se pohybují v bludném kruhu. Šerifova úvaha o trampské sounáležitosti.
- 01.42-Bobřík objevil camp. Osadníci urychleně zalehnou.

Sobota

- 11.50-Dáša se probouzí. Když vidí, že ostatní ještě spí, usíná taky.
- 13.15-Šerif se vzbudil a žene osadníky ze spacíků. Posílá Stopaře coby spojku na nádraží.

- 13.38-Dáša vaří houbovou polévku. Šerif si ji vařící vylévá na noleři. Poskakuje po jedné noze a kleje.
- 14.01-Bobřík a Sam jdou pro iríví na hranívi.
- 14.02-Šerif si vzpoměl, že nechal ceny ve vlaku.
- 15.03-Sam a Bobřík přinášejí náruč klestí. Šerif se rozhoduje, že hranici postaví ti, co na potlach přijedou.
- 15.51-Sam si jde na chvíli do spacáku zdřímnout.
- 16.12-Vrací se Stopař s tím, že nenašel nádraží.
- 16.30-Dáša poznamenává, že tak pozdě odpoledne by už měl někdo na potlach přijít.
- 16.41-Došky cigarety.
- 16.42-Kotel a Vráša jdou do hospody pro sparty.
- 17.10-Dáša poznamenává, že tak pozdě odpoledne je divný, že ještě nikdo nepřišel. Šerifova úvaha o tom, že holky na vandr nepatří.
- 18.31-Stopař jde na smůlu na řégula.
- 19.10-Šerif poznamenává, že je divný, že ještě nikdo nepřišel.
- 19.42-Bobřík zjistil, že na zvadle je chyba v datumu. Šerif dává hlavu do dlaní, ostatní stojí mlčky kolem.
- 19.45-Vrací se Stopař s tím, že smůlu nenašel.
- 20.01-Dáša vaří houbovou polévku.
- 22.04-Vrací se Kotel a Vráša. Bez cigaret.
- 22.05-Kotel padá ze skály.
- 22.07-Stopař odchází pro sanitku. Dáša brečí. Šerifova úvaha o účinku alkoholu na centrum rovnováhy.
- 22.10-Kotel leze nahoru a zpívá Askalona.
- 23.00-Vrací se Stopař s tím, že sanitku nenašel. Kotel čítá zranění.
- 23.59-Probouzí se Sam a ptá se, jestli už potlach začal.

/ Kavče /